

РЕШЕНИЕ

№ 9114

гр. София, 18.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 29.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3819** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл. 40 от Закона достъп до обществена информация /ЗДОИ/.
Образувано е на основание изпратена от Директора на 142 ОУ „В. Х.“, [населено място] жалба на Д. И. М. от [населено място] срещу мълчалив отказ на Директора на 142 ОУ „В. Х.“ да предостави достъп до обществена информация по заявление с вх. №2108 от 01.03.2024 г. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения мълчалив отказ, поради което се иска неговата отмяна и изпращане на преписката на ответника със задължение да се произнесе, като предостави исканата информация. Подробни съображения са изложени в представена писмена защита. Претендира присъждането на разноски.
Ответникът Директора на 142 ОУ „В. Х.“, [населено място] в представен писмен отговор оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Твърди, че не са били налице основания за предоставяне на достъп до поисканата информация, тъй като с Решение №141/20.11.2023 г., достъп до същата обществена информация вече му е бил предоставен. Изложени са и твърдения, че в случая е налице злоупотреба с право от страна на жалбоподателя, тъй като същият подава множество заявления и допълнения към тях по ЗДОИ, като ангажира значителен персонален и времеви ресурс, необходим за удовлетворяването им и за получаване на една и съща информация. По тези съображения, подробно мотивирани в жалбата и поддържани в съдебно заседание от процесуалния представител адв. М. А. от САК се иска жалбата да бъде отхвърлена. Претендират се разноски по приложен списък.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Административното производство е образувано по заявление, подадено от Д. И. М. от [населено място] до Директора на 142 ОУ „В. Х.“ и заведено с вх. №2108/01.03.2024 г. Със същото е поискан достъп до подробно описана в 12 точки от него информация относно ползването от 142 ОУ „В. Х.“ на училищната сграда на [улица], актуална към началото на учебната 2023-2024 година и към момента на получаване на заявлението.

З. е посочил в каква форма иска да му бъде предоставена информацията, а именно: комбинация от форми – да бъде предоставена по електронен път на посочения електронен адрес за кореспонденция, чрез писмен отговор и сканирани документи и чрез отговор в писмена форма.

В предвидения законов срок не е налице произнасяне от страна на директора на сезираното училище. Няма данни за произнасяне и до момента на постановяване на настоящото решение.

С оглед твърденията си в отговора ответникът е представил други подавани от същия заявител заявления за достъп до обществена информация и произнасянето по тях. Видно е, че със заявление вх.№649/26.10.2023 г. Д. М. е поискал достъп до обществена информация, касаеща ползването на училищна сграда на [улица]. По подаденото заявление до заявителя е изпратено писмо изх.№127/09.11.2023 г. На 14.11.2024 г. Д. М. е подал ДОПЪЛНИТЕЛНО КЪМ ЗАЯВЛЕНИЕ ЗА ДОСТЪП ДО ОБЩЕСТВЕНА ИНФОРМАЦИЯ, в което е посочил, че същата е неточна и непълна, поради което е поискал предоставената с писмото информация да бъде поправена и допълнена в срока по чл.30 ЗДОИ, но не по-късно от 19.11.2023 г. На 20.11.2023 г. от Директора на 142 ОУ „В. Х.“, [населено място] е издадено Решение №141, в което подробно е даден отговор на поставените въпроси. Няма данни и не се твърди това решение да е обжалвано по съдебен ред. При съпоставка на информацията, поискана със заявлението от 26.10.2023 г. и с процесното заявление от 01.03.2024 г. се стига до извод, че исканата информация с първото заявление се съдържа и във второто, но с последното е поискана и друга информация.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна и срещу подлежащ на оспорване мълчалив отказ. Обжалва се подлежащ на обжалване индивидуален административен акт (чл.40, ал.1 ЗДОИ), от надлежна страна – адресат на акта и заявител на достъпа до обществена информация. От представените по делото доказателства е видно, че оспорващият е депозирал заявление за достъп до обществена информация на 01.03.2024 г., на която дата същото е получено и регистрирано от ответника с вх. №2108. Съгласно разпоредбата на чл.28, ал.1 ЗДОИ задълженият субект е следвало да го разгледа в срок не по-дълъг от 14 дни от датата на регистриране, следователно до 15.03.2024 г. Безспорно в този срок, а и след това същият не се е произнесъл. Съгласно чл.149, ал.2 АПК мълчаливият отказ може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе. Срокът за оспорване на процесния мълчалив отказ е започнал да тече на 16.03.2024 г. и изтича на 16.04.2024 г. Жалбата, въз основа на

която е образувано съдебното производство е постъпила при ответника на 12.04.2024 г. Следователно срокът е спазен. За жалбоподателя е налице и интерес от оспорването, тъй като е отказан достъп до поисканата обществена информация.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Правото да се търси и получава информация е конституционно признато в чл.41, ал.1 и ал.2 от Конституцията на Р България, като това право обхваща и корелативното задължение на държавните органи да осигурят достъп до общественозначима информация с изключение на нормативно уредените ограничения на това право. В действащото законодателство са предвидени различни правни средства за достъп до информация в зависимост от произхода, съдържанието и значението на информацията за правните субекти. Един от правните способи за упражняване на конституционното право на достъп до информация е регламентиран в ЗДОИ. Съгласно чл.4, ал.1 от ЗДОИ всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. В разпоредбата на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, обществената информация по смисъла на този закон е дефинирана като всяка информация, свързана с обществения живот в Р България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В разпоредбата на чл.3 от ЗДОИ са определени кои са задължените субекти за предоставяне на достъп до обществена информация - държавни органи, органи на местното самоуправление, публичноправни субекти и т.н., които създават или съхраняват обществена информация.

С оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимият в случая ЗДОИ, е създадена императивна законова уредба, която задължава и изисква субектите на закона да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация. Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани в глава II и глава III на ЗДОИ, като в чл.28, ал.1 от ЗДОИ е установено изрично задължение на субектите да разгледат подадените до тях заявления за достъп до търсената информация, като това задължение е скрепено и със срок - не по-късно от 14 дни след датата на регистриране на заявлението. Съгласно ал.2 на цитираната разпоредба, в определения от закона срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, за което уведомяват писмено заявителя. Съгласно чл.29, ал.1 от ЗДОИ в случай, че не е ясно точно каква информация се иска или когато тя е формулирана много общо, заявителят се уведомява за това и има право да уточни предмета на исканата обществена информация. Разпоредбата на чл.31 ЗДОИ регламентира случаите, когато се иска достъп до обществена информация, която засяга интересите на трети лица. Разпоредбите на чл.37 - чл.39 от ЗДОИ от своя страна императивно регламентират основанията за отказ, съдържанието на решението за отказ, както и реда за неговото съобщаване на заявителя. Следователно по редовността, допустимостта и основателността на искането за предоставяне на достъп до обществена информация, органът е длъжен винаги, без изключения да се произнесе писмено, като единствената призната от закона възможност за процедиране на отправеното до него искане за достъп до обществена информация от задължения по смисъла на чл. 3 от ЗДОИ субект

е да постанови изричен акт – решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата информация. Изискването за мотивирано произнасяне е гаранция за законосъобразност на акта.

Безспорно, в настоящия случай в срока по чл.28, ал.1 от ЗДОИ задълженият субект, какъвто е Директора на 142 ОУ „В. Х.“, [населено място], не е постановил решение по подаденото от Д. И. М. заявление, което решение да е в съответствие с изискванията на закона относно информацията, искана от заявителя. Нормите на чл.34 и чл.37 от ЗДОИ регламентират съдържанието на решението по чл.28, ал.2 от ЗДОИ на задължения субект. Разпоредбата на чл.34 от ЗДОИ императивно сочи съдържанието на положителното решение, с което се предоставя достъп, а нормата на чл.37 от същия нормативен акт изчерпателно определя хипотезите, в които е налице основание за отказ. И в двата случая законосъобразното постановяване на акт по ЗДОИ изисква изрично произнасяне - или със задължителното по чл.34 от ЗДОИ съдържание или обосноваване на основанията за отказ по чл.37 от ЗДОИ.

Като не се е произнесъл в законоустановения срок по подаденото до него заявление, Директора на 142 ОУ „В. Х.“, [населено място] е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, установени в чл.38 и чл.39 ЗДОИ. Съгласно цитираните разпоредби отказът да бъде предоставен достъп до обществена информация може да бъде само изричен и се постановява с мотивирано решение, в което се посочват правното и фактическо основание на отказа и което се връчва лично срещу подпис на заявителя. Мълчалив отказ по ЗДОИ е недопустим, поради което само на това основание същият подлежи на отмяна. Предвид изложеното неотнорми със настоящия спор са доводите на ответника, че исканата с процесното заявление информация вече е предоставена в 6-месечен срок преди подаването му. В аспекта на изложеното е необходимо да се отбележи, че преценката за това следва да се извършва от компетентния задължен субект в изричен акт – решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата информация. В този смисъл съдът не дължи на страните да изследва приложението на чл.37, ал.1, т.3 ЗДОИ към настоящия случай, тъй като така ще реши предварително въпроса по същество – следва ли да се предостави искания достъп или не по процесното заявление. Дали изисканата информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца е въпрос, чиято основателност следва да се прецени в производството пред задължения субект, като в евентуално постановения отказ бъдат изложени правните съображения и аргументи, подкрепящи формирания краен извод.

В отговор на доводите на ответника, изложени в отговора му, следва да се посочи също, че подаването на повече от едно заявления за достъп до обществена информация от един субект до един и същ орган не би могло да се квалифицира като злоупотреба с право. Това е така на първо място защото, както вече се каза правото да се търси и получава информация е конституционно признато в чл.41, ал.1 и ал.2 от Конституцията на РБългария, а ЗДОИ не поставя ограничение за броя на подадените заявления. Задълженият субект е длъжен да се произнася по всяко от тях с изричен акт, независимо от персоналният и времеви ресурс, необходим му за това.

С оглед горното, оспореният мълчалив отказ следва да се отмени, като преписката се изпрати на ответника, който като задължен по смисъла на ЗДОИ субект, след като извърши преценка дали заявената за предоставяне информация вече е предоставена на заявителя с предходното Решение №141/20.11.2023 г. през предходните 6 месеца и съобрази дали са налице другите предпоставки за предоставяне на достъп до

информация и съответно за съществуването на претендираното от заявителя право да получи исканата информация, да се произнесе с изрично решение, удовлетворяващо изискванията за съдържание по чл.34 ЗДОИ в случай, че органът реши да предостави достъп до поисканата информация, или по чл.38 ЗДОИ в случай, че органът реши да постанови отказ за предоставяне на информация.

При този изход на делото основателно в хипотезата на чл.143, ал.1 АПК се явява искането на оспорващия за присъждане на направените от него разноски за внесена държавна такса от 10 лева. Предвид това 142 ОУ „В. Х.“, [населено място], чийто директор е формирал мълчалив отказ по подаденото заявление по ЗДОИ, следва да бъде осъден да му ги заплати.

Водим от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ мълчаливия отказ на Директора на 142 ОУ „В. Х.“, [населено място] да предостави достъп до обществена информация по заявление с вх. № 2108 от 01.03.2024 г., подадено от Д. И. М. от [населено място].

ИЗПРАЩА преписката на Директора на 142 ОУ „В. Х.“, [населено място] за произнасяне по заявление за достъп до обществена информация вх. № 2108 от 01.03.2024 г., подадено от Д. И. М. от [населено място] в законоустановения 14-дневен срок от получаване на решението.

ОСЪЖДА 142 ОУ „В. Х.“, [населено място] да заплати на Д. И. М. от [населено място] деловодни разноски в размер на 10 /десет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: